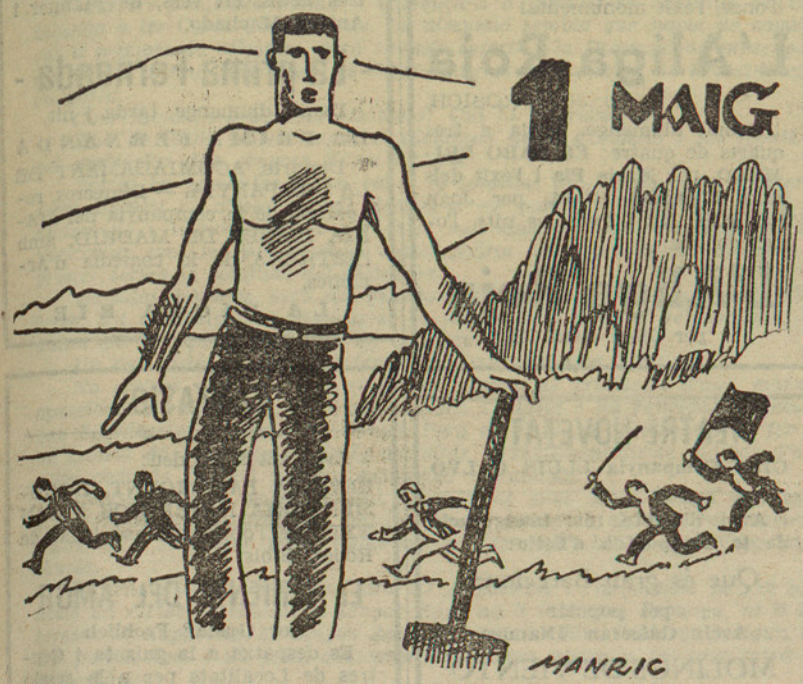

la humanitat

Any II : Núm. 148
Barcelona, 30 d'abril de 1932

Redacció i Administració, Pelayo, 56, segon : Telèfon 16407 i 16408
Impremta: Muntaner, 49 : Telèfon 1518

Fundador: LLUIS COMPANYS

EL PRIMER DE MAIG DE 1932

«La Dépêche», de Tolosa, parla de l'Estatut de Catalunya

La Dépêche, de Toulouse, que és un dels diaris més importants de França, i dels que sempre s'han distingit per parlar malament del catalanisme, acaba de publicar un article del qual nosaltres en traduíem a continuació un fragment, per tal que els nostres lectors vegin com, sortosament, els diaris de la veïna República han canviat de tàctica i d'opinió.

«La importància i el sentiment d'una manifestació com aquella no podrien escapar a ningú. Tot un poble va desfil·lar per a afirmar amb tota serenitat el seu dret. Es tractava d'un poble que havia estat sempre descoratjat i vexat per la incomprensió estúpida i la negació violent d'un règim monàrquic mort. Aquest poble ha

posat tota la seva esperança en la jove República. Pensa que el principi de la lliure disposició dels seus drets, tenen per base el pacte republicà. Catalunya espera de Madrid i de les altres províncies espanyoles el gest comprensiu i generós que trencarà per sempre més les dificultats que han existit entre els pobles hispànics. És d'esperar que el crit de Catalunya sigui escoltat i la pau social sigui la recompensa d'un miltua bona voluntat.»

Els senyors Unamuno, Royo Villanova i altres Miquels Maura, tindrien de prendre exemple dels nostres veïns d'Ocitània i copiar-ne el procediment amical, correcte i sobretot europeu.

CRONICA DE LONDRES

COM ES LLUITA CONTRA EL FOC A LA CAPITAL BRITANICA

Degut a l'enorme extensió de Londres i a l'àrea immensa que han de defensar dels atacs del foc, resulta curiós saber quina és l'organització actual dels bombers londinencs i quins són els mitjans amb què compten. I com que el tema és atractiu, en donarem alguns detalls al lector.

En primer lloc convé saber que, des d'aquest punt de vista, Londres està dividit en dos grans sectors: el nord i el sud del Tàmesi, i al d'aquest darrer està encomanat el servei del riu, cosa molt difícil degut als problemes especials que requereix l'existència dels «docks», magatzems i els nombrosos vaixells ancorats. Per això existeixen tres vaixells-bombes de petit calat i de desplaçament molt ràpid, disposats, així que es rep el primer avís, a llançar enormes quantitats d'aigua sobre el foc. I si els incendis fluvials són escassos, es deu a que aquests vaixells són capaços de tirar de 5.000 a 10.000 litres d'aigua per minut.

A terra hi ha setanta una estacions que asseguren la ciutat contra l'incendi. Cada una d'elles està composta per una personal de 23 sots-oficials i bombers, comandats per un oficial. Algunes estacions més importants arriben a tenir 50 homes i a totes elles hi ha dos torns: un de dia i un altre de nit.

Cada estació disposa, a més, d'una bomba i d'una escala automòbils. Aquest material és més nombrós en altres, car n'hi ha que tenen nou estacions colossals sobre placa giratòria i l'alçada de les quals, accionada a motor, és la de 25'50 metres. I no serveixen solament per al salvament de les persones, sinó també per a llançar gran quantitat d'aigua damunt el foc des de la seva part superior.

Les escales automòbil tenen totes una petita bomba, anomenada de socors, que s'utilitza mentre es preparen les altres. Moltes vegades aquesta petita bomba és suficient per a combatre incendis de poca importància. També hi ha furgons proveïts de transformadors elèctrics, que proporcionen l'energia necessària per als focus de llum; igualment disposen els bombers d'aparells d'oxiacetilè per a tallar plaques de metall, de graus automòbils, de gats hidràulics i de motors elèctrics fins a 70 cavalls, a fi d'elevat l'aigua a l'alçada de 24 metres i en quantitat de 2.250 litres per minut.

Els bombers londinencs utilitzen també la bomba d'escuma per a dominar els incendis provocats per la gasolina. Aquesta escuma està formada per infinites bombolles d'àcid carbònic que s'estén i manté sobre els objectes incendiats, que ja no poden seguir cremant. Per a això existeix un gran camió-cisterna que conté 2.700 litres de líquid que es converteix en escuma i es projecta a gran pressió.

Hi ha altres projectors d'escuma que converteixen en tal l'aigua barrejada amb uns polvres especials i d'igual eficàcia.

—Coneix la Iliada, vostè?
—No. Però no és d'estranyar. Surto tan poc de casa...

INTERVIEWS DE «LA HUMANITAT»

De tornada de Madrid, l'alcalde de Barcelona explica les seves impressions

I no ens oculta la gravetat del moment present

El doctor Jaume Aiguader, alcalde de Barcelona, és el primer diputat català de tornada de Madrid, al qual hem pogut adreçar-nos demanant-li, amb inquietud gairebé angiosa, quina impressió ens porta d'aquest preliminar contacte amb els representants de tot Espanya.

De la curta estada a Madrid, després de les vacances parlamentàries, el doctor Aiguader no en torna pas optimista; d'un sol cop ha pogut constatar quines són les forces que es disposen a lluitar contra Catalunya i quina és la seva danysosa influència sobre la possible solució del problema català.

Amb el fàstic dibuixat als llavis, el doctor Aiguader ens ha fet el quadre impressionant, fantàstic, de la situació a Madrid.

El despotisme borbònic

—Hi ha a Madrid — ens diu el doctor Aiguader — dues menes d'enemics de Catalunya: una d'elles és la diem-ne part ideal, amb un fonament doctrinari de la idea de sobirania de l'Estat, intransigent i despota. Es tot l'emmotllament a la política dels borbons, iniciada ja pels Austries — per bé que aquests respectaven encara el principi federalista — que arrencà de soca i arrel tota idea que pogués oposar-se a la unitat.

Fent honor a la veritat, direm que aquest despotisme borbònic no responia a la mentalitat del poble espanyol — puix que aquest conserva viu el culte als comuns de Castella que lluitaren i moriren per la llibertat — però acabà per pervertir-lo. Tant és així que quan triomfà la concepció liberal, en lluita contra l'absolutisme, es varen col·locar a Les Corts els noms dels Comuns i s'oblidaren de posar-hi els noms del que pertangueren a les Germanies valencianes; formidable moviment alliberador, el de les Germanies, creador d'una nova Democràcia, que tres cents anys més tard s'antroncava amb el mateix esperit de la Revolució Francesa.

Aquest sentiment atàvic de borbònicisme, del poble espanyol és ara representat pels Royo Villanova i pels Maura; aquests homes que s'enfronten d'una manera irada contra l'anhel de llibertat de Catalunya.

El concepte d'unitat econòmica

—Tot això — seguí dient-nos l'alcalde de Barcelona — es veu apoiat en part, per una concepció errònia de la unitat econòmica de la nació, concepció de la que n'ha fet la seva substància el socialisme espanyol; concepció però que, mal interpretada, s'ha cregut que era un argument de centralització, quan la unitat econòmica ha d'ésser en tot cas un resultat d'ordre espontani i no un propòsit de caràcter previ! Per tant, resumint direm que la unitat sols pot ésser deguda a un convenciment i mai a un fet de dominació.

L'internacionalisme cultural

—Hi ha, a més, un fals concepte d'internacionalisme cultural. Efectivament — puntualitza el doctor Aiguader —

La Cultura té una internacional, com és també internacional la idea de Pàtria; però la seva manifestació és variada i no amb la uniformitat amb què ens voldrien fer creure els diputats «al servicio de la República» i també els Unamuno.

L'internacional de la cultura — reprèn l'alcalde de Barcelona — ja ha estat en vigor i el món la va batre. La internacional de la Cultura, vos ja ho sabeu, era el llatí i, si els homes el varen abandonar per a adoptar les velles llengües, és perquè amb el llatí no s'expressaven amb la sinceritat volguda ni podien donar un sentit humà a les seves manifestacions.

Començaren deslliurant-se del llatí les manifestacions més íntimes de l'esperit: la Poesia i la Literatura. Després acabaren deslliurant-se-li les coses que semblaven més apartades del sentiment com són la Filosofia i la Ciència, les quals no foren vives, ni donaren un sentit original a les seves especulacions fins que no varen ésser escrites amb les llengües dels pobles respectius.

Un altre enemic: la burocràcia

—L'altra mena d'elements que combaten l'Estatut de Catalunya són els pertanyents a la burocràcia espanyola, la qual, creu que amb l'Estatut se li tanca un escala i un probable ascens. Irreflexivament adopten aquesta actitud sense comprendre que la burocràcia espanyola precisament és culpable d'haver deixat més indultats, els pobles, d'aquelles coses que són necessàries per a una vida moderna.

Cal anar contra aquest esperit rutinari, puix que donar-los una conformitat a les seves aspiracions, no solament seria anar contra les llibertats de les nacionalitats espanyoles, sinó que arribaríem fins a negar — com ja pretenen ells ara — les llibertats municipals.

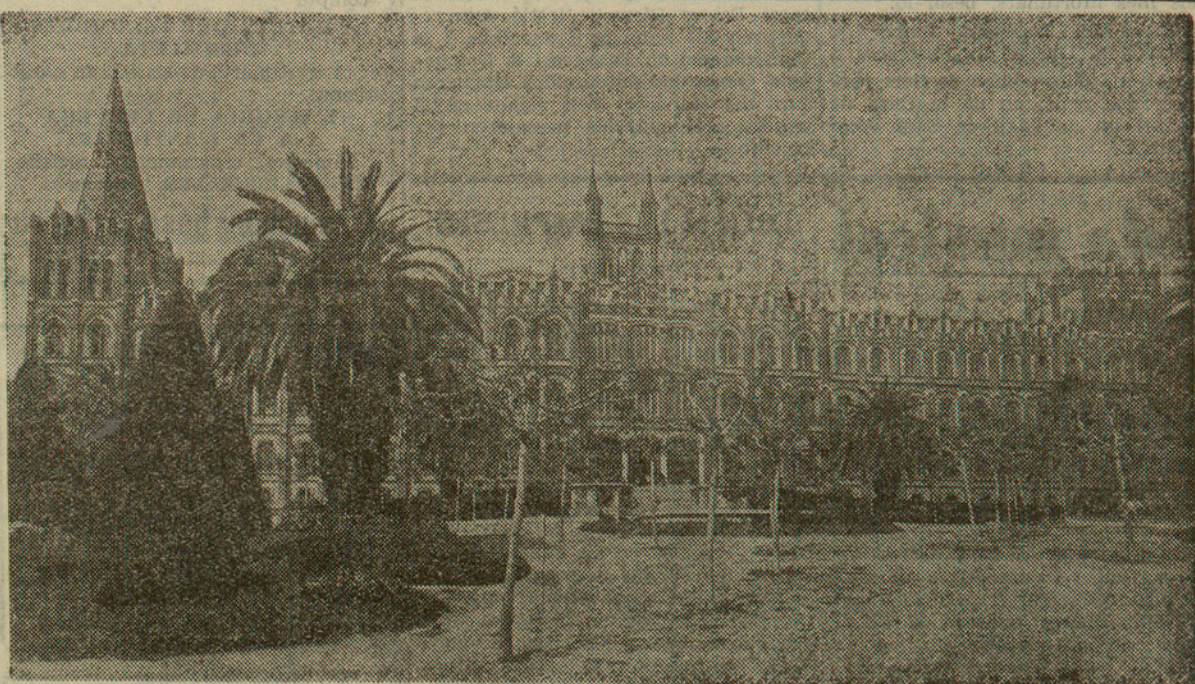
Els homes francament liberals

—A part d'aquestes forces i elements contraris a Catalunya, completament anacròniques, les unes; desplaçades i equivocades, les altres — ens diu el doctor Aiguader, canviant tot d'una l'aire fosc del seu rostre per la fesomia habitual, riallera i paladejant el sentit i fins les paraules mateixes — hi ha el fet evident de la República. La República amb el seu profund sentit revolucionari i amb el gran nombre d'homes francament liberals que la integren; aquest estol d'homes que són els que han d'interpretar-la i sistematitzar-la.

I aquests homes, us puc assegurar que senten la llibertat de Catalunya; la senten com han de sentir-la, com un manament imperatiu de l'hora.

Per això nosaltres hem de significar-los que el nostre plet està lligat, íntimament lligat al problema de la renovació espanyola i que sense resoldre prèviament aquell plet, els fallaria aquesta ja en els seus inicis.

En arribar ací, el doctor Aiguader calla. Li sembla que ja ha dit prou coses de l'incert moment actual. Calla, i nosaltres endevinem que per fer-ho li cal un gros esforç.

Grup Escolar de Sarrià, de l'Ajuntament de Barcelona, on a partir de la vinent setmana aniran 2.000 infants de tots els indrets de Barcelona, la gran part dels quals s'hi quedaran a dinar a compte de la Comissió de Cultura

Quant a la defensa dels bombers es contribueix a ella mitjançant cascos i caretes amb dipòsit d'oxigen, que no solament serveixen per al fum, sinó que també en els casos en què l'incendi hagi ocorregut en fàbriques de productes químics, etc.

Pels carrers de Londres hi ha més de 1.700 avisadors d'incendis, que transmeten el senyal a l'estació més pro-

pera i en cas que el foc sigui d'importància, l'avis es transmet a les estacions més ben dotades de personal i material. A més, cada estació tracta d'arribar amb el menor temps possible al lloc del sinistre i s'estableixen veritables competències entre elles.

Els serveis dels bombers són gratuïts, però s'imposa una multa als propietaris de les cases les xemeneies de les quals s'incendien, puix es con-

sidera que això es deu a una negligència.

Aquest servei enorme i veritablement bo costa solament unes 750.000 lliures esterlines a l'any (a la par 13.750.000 pessetes) de les quals el Govern paga 10.000 i les companyies d'assegurances unes 85.000. De la quasi totalitat de la resta s'encarreguen els contribuents.

H. ROBERT SHANEY